

Орѣховица, Лѣсковецъ и Долна-Орѣховица, се считалъ собственикъ, пълноправенъ и независимъ, съ право да разпорежда съ тѣхъ, както желае. За тѣзи свои права на собственостъ Рустемъ-паша е притежавалъ и надлежитѣ крепостни актове. Нему били издадени сжщо и султански грамоти за правата и привилегиитѣ на самитѣ села, наречени „маафъ-намие-хумаюнъ“. Границитѣ и мѣстноститѣ на тѣзи села сж били точно опредѣлени, като границитѣ сж били отбелязани съ поставени отличителни знаци. И както се вижда отъ фермана, издаденъ презъ 1225 год. (1810 г.) отъ султанъ Махмудъ-ханъ II, синъ на султанъ Абдулъ Хамидъ I, който ферманъ се пази въ Народния ни музей, Рустемъ паша презъ живота си и при царуването на султанъ Селимъ-ханъ II (1566-1571), е завещалъ тѣзи свои четири собствени села и подведомственитѣ къмъ тѣхъ махали, наречени съ общото име „арнабутъ кариелери“ или „арбанашки села“, на вакъфа. Това завещание, следъ смъртъта на наследователя Рустемъ-паша е било потвърдено отъ султанъ Селимъ II. По волята на завещателя, управата на селата и воденето дѣлата на раята-селяни се предоставяло на най-стария наследникъ на завещателя. Управителтъ е носилъ названието „воевода“. Войводството е принадлежало на най-стария синъ съ запазване редътъ по старшинството на мъжкитѣ деца, произходящи като наследници по низходяща линия и подъ название „вакви-евлядаетъ“.

Фермантъ, издаденъ отъ султанъ Махмудъ-ханъ въ 1810 г., е адресиранъ до Търновския кадия така: „До високопросветения, достоенъ и справедливъ кадия — мявлине на Търновската кааза. Нека всевишниятъ продължи за дълго време твоята слава и увеличи твоята властъ“.

Отъ този ферманъ, разчлененъ и разгледанъ въ неговитѣ подробности, е видно следващото:

1. Права и длѣжности на войводата — управляващъ вакфиранитѣ села, дарени по наследство.

Управляващиятъ войвода ималъ пълна свобода и независима властъ въ управлението; той ималъ самостоятелно бюро наречено „калеми-юмкаткуа тефрикъ ве сербезиетъ узаре-олулимаси“.

Управляващиятъ, като наследникъ мютевелия, ималъ право, било самъ или чрезъ свои довѣрени лица, да събира въ пари и въ натура отъ селанитѣ на вакфиранитѣ четири села следнитѣ налози:

а) Налогъ, нареченъ „джуремъ ве джинаетъ“ отъ наказателнитѣ дѣла за злодѣяния, престжпления и глоби.

б) Налогъ, нареченъ „ресуми-арусанъ“ за право на свобода или право на встѣпване въ бракъ.

в) Налогъ, нареченъ „Кулъ-ве-джарие мюжзекаянеси“ за освобождаване на роби, робини, слуги и слугини. Този данъкъ, като право за дарение, се нарича „мяжде“.

г) Данъкъ, нареченъ „ресуми-бей туманъ-ме ве хасе“, сиречь, данъкъ, който се взима отъ наследници за право на безвъзмездно придобиване на наследствени имоти.

д) Налогъ, нареченъ „хакки-юва“, платимъ на мютевелията за право на безстопанствена придобивка.

е) Налогъ, нареченъ „хакки-качкунъ“, получаванъ за дезертѣорство — избѣгване отъ бащиния домъ.

ж) Налогъ, нареченъ „ресуми бадихава“, платимъ само за лична работа. Този данъкъ е подобенъ на данъка за ангария.